

מזכרונותיה של נערה גרמניה בתקופה הנאצית

אותם יהודים היו ונתרו משהו מאיים ואנונימי באורח מסתורי. הם לא היו סכום כל הפרטים היהודיים. ... הם היו כוח מרושע, משהו מחונן בתכונות של רוח רפאים. [משהו ש]לא יכולת לראות, אך הוא היה שם, ככוח זדוני פעיל.

בילדותנו סיפרו לנו אגדות שאמורות היו לטעת בנו אמונה במכשפות ובקוסמים. עתה היינו מבוגרים מכדי להתייחס ברצינות למעשי כשפים, אך הוספנו לאמין ב"יהודים המרושעים". הם מעולם לא הופיעו בפנינו בדמות אדם, אך מנסיונו היומי למדנו כי המבוגרים מאמינים בהם. ... המבוגרים "ידעו" זאת ואנחנו קיבלנו ידע זה בלא חשד. הם גם "ידעו" שהיהודים הם מרושעים. הרשעות הופנתה נגד שגשוגה, אחדותה ויוקרתה של האומה הגרמנית, שאותה חינכנו לאהוב מגיל צעיר. האנטישמיות של הורי היתה חלק מובן מאליו מהשקפתם. ...

ככל שזכרוננו הגיע, חיו המבוגרים באורח סותרני זה מבלי להניד עפעף. אדם הסביר פנים ליהודים שחיבב כפרטים, כשם שפרוטסטנט הסביר פנים לקתולים כפרטים. אולם בעוד שאיש לא העלה על דעתו להפגין עוינות כלפי הקתולים, היתה העוינות שהופגנה כלפי היהודים מוחלטת. בד בבד, דומה כי העובדה שבעצם אין להם מושג ברור באשר לזהותם של "היהודים", לא הטרידה איש. נכללו בהם מי שנטבלו לנצרות ויהודים אדוקים, רוכלים דוברי יידיש שסחרו בסחורה משומשת ומרצים לספרות גרמנית, סוכנים קומוניסטים וקציני מלחמת העולם הראשונה שעוטרו באותות מן הדרגות הגבוהות ביותר, חסידי הציונות ולאומנים גרמנים שוביניסטיים. ... למדתי מהדוגמה של הורי כי יכולת להחזיק בדעות אנטישמיות מבלי שהדבר ישבש את יחסיך האישיים עם יהודים פרטיים. דומה אולי כי שיטה זו מכילה שרידי סובלנות, אך לאמיתו של דבר, לבלבול זה בדיוק אני מייחסת את האחריות לעובדה שלימים גמרתי אומר להקדיש את כל מאודי לשיטה פוליטית לא אנושית, מבלי שהדבר גרם לי לפקפק בהגינותי האישית. כשדרשתי כי כל אומללותן של אומות העולם נובעת מן היהודים, או כי הרוח היהודית היא חתרנית והדם היהודי משחית, לא חשבתי עליך [על הילדה היהודיה שהיתה חברתה בילדות] או על הר לוי הקשיש או על רוזל כהן: חשבתי רק על השד, על "היהודי". וכאשר נודע לי שמפטרים יהודים ממשרותיהם, מגרשים אותם מבתיים וכולאים אותם בגיטאות, נדלקו הנורות האדומות והסיחו את דעתי מן המחשבה שגורל מעין זה צפוי לך או ללוי הקשיש. היה זה היהודי שנרדף, והוא זה ש"כוחו להזיק ניטל ממנו".

מליטה מאשמאן, זכרונות, מובא בתוך דניאל יונה גולדהגן, **תליינים מרצון בשירות היטלר** (תל אביב: ידיעות אחרונות, 1998), ע' 98-99